

לו כי אומנם התשובה שלילית, אך היות שהועלתה טענה מישפטיית עקרונית, המבי ליטה את הצד החילוני של חוקי-השבות והגדרת, "מהו יהודי?" מול הצד ההילכתי, הוא יציע למשרד-הפנים להעביר את הטי" פול במיקרה ליועץ-המישפטי-לממשלה.

תמונה העובדה שבעניין זה, של חוקי השבות, צריכה היתה מלכה לפנות למשרד החוק, בעוד החוק קובע מפורשות ששרי הפנים הוא הממונה על ביצוע החוק.

יהודית הייבנר, סמנכ"ל משרד-הפנים השיבה למלכה ולעורר-הדין שלה: "אין צל של ספק שפירושך לתיקון חוקי-השבות נוגד אפילו את הגישה הליברלית ביותר שהיתה בעת הדיונים בכנסת." לגבי מעורבותו של משרד-החוק בעניין היתרי-כניסה כתבה יהודית הייבנר בתשובה, שהשר תהנה חצי-שנה ובאה לאחר שתי תיוכור לות, כי מעורבותו של משרד-החוק מעור גנת בחוק, הקובע כי תפקידי שרי-הפנים בחו"ל מסורים בידי שרי-החוק ומישרדו.

אלכסנדר יוחס ובני-מישפחתו הם רומנים נוצרים - אדם המגויירת מחתונה להם בארץ - הם זכאים לעלות לפי חוקי-השבות, אך משרד-הפנים מחבל בחוק

אחרי שכל הפניות הרישמיות, וי הלא-רישמיות, למשרד הפנים והחוק לא נשאו פרי, למרות שכאיש משרד הפנים לשעבר יש לסג"ל מהלכים אצל צמרת משרד-הפנים, נותרה רק אפשרות אחת: פנייה לבית-המשפט-הגבוה-לצדק. מלכה הובר, כהגדרת חוקי-השבות, היא יהודיה, ועל-פי החוק זכאים בנה, אשתו וילדיה לעלות לארץ.

הפרקליט, שהיה בעבר עסקן פעיל בי מפד"ל, אומר כי לקראת הגשת הבג"ץ הפועלו עליו לחצים מצד גורמים שונים בצמרת משרד-הדתות ובתנועת המפד"ל, אבל יגיש את העתירה. בשיחה אישית עם ד"ר יוסף בורג הגיעו השר והפרקליט לי מסקנה משותפת: "או שהחוק לא בסדר, ואז יש להוסיף עליו הגבלה נוספת שלפיה

יציפו את הארץ

הפרקליט והשר
הפרקליט זלמן סג"ל בחברת שרי-הפנים ד"ר יוסף בורג, בעת ששימש כעוזרו האישי. עתה, באמצעות עתירתה של מלכה, הוא יוצה למיחמה בו, מיחמה עקרונית של אדם דתי מול מימסד.

לא יוכל בן ליהודיה לעלות לארץ בתוקף חוקי-השבות, או שיתווסף לחוק סעיף המ אפשר איחוד משפחות, כמו במיקרה זה. ביום השישי האחרון הוגשה העתירה לפני השופט אלפרד ויתקין. היתה בה פנייה אל שרי-הפנים, שיבוא וינמק מדוע לא יעניק עשרת-עולה לאלכסנדר יוחס, לאשתו ולילדיו, ומדוע לא יורה שרי החוק לנציגו ברומניה להעניק להם היתרי כניסה לישראל.

השאלה העקרונית היא: האם ראשי בנה הנוצרי של יהודיה לעלות לארץ? השופט ויתקין הורה לשני השרים לנמק, תוך 60 יום, מדוע לא יתנו אשרות-עולה לבן, לאשתו ולילדיו היושבים ברומניה.

בביתם הצנוע והמסודר בבית-שמש, מחי כיום מלכה ודויד הובר באור-רוח מפליא זה 24 שנים. עד מתי?

רוצים זה לראות את אלכסנדר עם ילדיו הבריאים יחד איתנו. בארץ-ישראל" ביי נתיים, בגלל פניותיו החוזרות-ונישנות של אלכסנדר בבקשה לעזוב את רומניה, סבל במקום-יעבודתו ואף הורד בדרגה.

כאן כנס לתמונה עורר-הדין זלמן סג"ל ("סימנו גזע לוויים"). סג"ל, חר בש-הכיסה, היה בומנו עוזרו האישי של שרי-הפנים, יוסף בורג. משום כך הוא בקיא בנושא. סג"ל, משופם, חייכני, חבוש כובע" קסקט ומחירי-שיחה, מספר את תלאות התיק: "הפנייה הראשונה היתה לפני כשנתיים. מלכה פנתה ללישכת-עלייה-ומירשם בבית שמש. משם הופנתה למחלקה לקישרי-חוק במשרד-החוק. התשובה שקיבלנו בעלי-פה היתה שלילית."

הפרקליט דן בעניין עם מר שלמה לייבו- ביץ מן המחלקה לקישרי-חוק, וזה אמר

אלכסנדר ביקר כמה פעמים בארץ אצל אמו ואביו החורג, ובביקוריו האחרונים הביע את רצונו לאחד את המישפחה, לי עלות לארץ ולהתגייס כהלכה. גם אישתו ובני-משפחתו הביעו רצונם לחיות בארץ כיהודים.

האם פנתה בתחינה אל ד"ר יוסף בורג, שרי-הפנים, במכתב אישי שופע צער וי כאב: "הוא (הבן) קיבל כבר את כל האיר שורים הדרושים מהשילטונות הרומניים, ורק השגירות הישראלית מסרבת לתת לו אשרה."

דויד הובר, האב החורג, איש נעים-סבר ומשופם, המדבר עיברית במיבטא רומני בולט, מוסיף: "25 שנים אנחנו חיים בי ישראל, ומעולם לא ביקשנו עזרה כלשהי מן השילטונות. אנחנו אנשים פשוטים, שי עובדים ומתפרנסים בכבוד. כל מה שאנחנו

המתאימות בבקשה שייגירנו כהלכה... תמיד היינו יהודים טובים. הדלקנו נרות, לא נס' ענו בשבת, לא עישנו בשבת, דויד הולך לבית-כנסת," אומרת מלכה. אישה הביכה כבת 55, הלבושה בהידור מאופק, "ובכל זאת לקח הרבה שנים עד שגייירו אותי."

רק בסוף 1974 הכיר בה בית-הדין הרבני כיהודיה לכל דבר. משך 23 שנים, מאז עלתה לארץ יחד עם בעלה, לא הכירו בה המוסדות הדתיים כנושאה לדויד הובר.

בינתיים נולד לבני-הזוג בן, מפגר ב- שיכלו, ובני-הזוג סובלים סבל רב, למרות שכל השנים הללו הם מטפלים בו במסירות בביתם. מייד אחרי הגיור נישאו בני-הזוג הובר בשנית, בנישואין דתיים-יהודיים.

כל אותן שנים עבד אלכסנדר יוחס כר כימאי בחברה רומנית גדולה, פניקס. הוא נשוי לנוצרית, ולהם שני בנים ובת.

הגיורת
מלכה הובר ובעלה דויד, בטכסי-נישואיהם הדתי. 23 שנים חיכו בני-הזוג, אחרי שנישאו בטכס אזרחי, אולם רק ב-1973 יכלו להינשא בטכס דתי, אחרי גיורו. כל אותן שנים קיימו בני-הזוג את מיצוות הדת היהודית כלשונן.